

Kronieken Effata maart 2012

We vliegen er direct in: vergadering van de stuurgroep op 1/3! Nog wat nakaarten over Aswoensdag en die beklijvende preek van verleden zaterdag. Maar ook de planning voor 3/3 wat grondiger bekijken, zelfs al heeft Effata met de organisatie van het seminarie over de Mayaspiritualiteit (zagezegd) heel weinig te maken.

3/3: een drukke dag bij Effata. De ganse namiddag is er het Seminarie over de Mayaspiritualiteit, maar ook de meditatiegroep met Walter Van Wouwe komt bijeen. Dan is er om 18.30 uur de gewone Effataviering, en dat allemaal in grotendeels dezelfde lokalen die vanavond allemaal weer in orde voor de school moeten zijn!

Goed, eerst dat Seminarie: goed voorbereid door een vriendengroep rond Eric Gruloos, door het Vlaams Guatemala Comité, door Catapa en vele anderen. Eerst een vraaggesprek met zuster Maudilia, een echte Maya-Mamvrouw, lid van de Mamgroep, de groep Maya's die als oudste groep wordt beschouwd (Mam = grootvader). Ze schetst haar jeugd, haar leven en inzet en haar zoektocht naar zelfwaardering, want alleen als je weet wie je zelf bent, kun je het grote geheel verstaan en beleven. De verplichting van netjes te gaan leven om geen verwijten te krijgen van de almachtige mijnbazen. Vrouwen en echtparen begeleiden voor de steeds toenemende aidsbesmetting. Het gevecht voor Mayawaarden, voor eigen grond, tegen eigen mensen die alleen maar zien dat de mijnen kortstondig werk geven, maar vergeten dat de grond, het water, de mensen, de kinderen, vergiftigd worden. Een kleine vrouw, maar een grote dame, samen met Eric Gruloos vechtend voor waardigheid. Een grote groep mensen is opgekomen, ze werken verder in kleinere groepen, ik ben daar niet bij, loop wat rond om te gaan kijken naar het 'nevengebeuren'. Minstens zo belangrijk voor bewustwording, al die jonge mensen! Die dan nog, volgens afspraak, alles netjes achterlaten, tijdig.

Tijdig, want we houden zeker aan onze Effataviering. Na de verwelkoming, nu is zuster Maudilia ook bij ons, worden de kaarsen aangestoken en zijn we dicht bij elkaar in hart en geest.

We springen in het evangelie van Marcus direct naar het negende hoofdstuk, in het tweede deel van dit evangelie. In het eerste hoofdstuk maakten wij de doopervaring en de woestijnervaring van Jezus mee, de zaligheid van God en het uitzuiveren van het Godsbeeld. Wij leerden dat als hij niet doet wat wij willen, dat pijn doet! Herinner: in het eerste hoofdstuk hoorde Jezus bij de doop een stem uit de hemel die zei: *"Jij bent mijn geliefde zoon, in wie ik vreugde vind. Jij bent de mens die ik wil!"* Daar moet Jezus het mee doen, maar hij kan zelfs demonen uitdrijven, mensen genezen, hij is 'zo nen typ'! In het achtste hoofdstuk komt die andere vraag: *"Wie zeggen de mensen dat ik ben? Wie zeggen jullie dat ik ben?"* Met zo'n vragen krijgt Jezus direct boel! Ga van mij weg, Satan, zegt hij tegen Petrus ...

In het tweede deel van zijn leven hebben de leerlingen nu een godservaring op de hoge berg. Er komt een stem uit een wolk en ze horen: *"Dit is mijn geliefde zoon, luister naar hem!"* Of zo je wilt: *"Dat is 'em, luister naar hem, doe met hem mee!"*

Als je dit evangelie leest (Marcus 9, 2-10) moet je geen grote Bijbelspecialist zijn om in deze Godservaring een verband te zien met de verrijzenis. Maar wat is een Godservaring?

Niet: God verschijnt en spreekt hem/haar toe. Dat is eerder voer voor psychiaters: God dringt zich zo niet op!

Maar wel heel even op de berg zijn en de hemel raakt de aarde. Stel je voor: je bent op vakantie in Altenahr. Iedereen is weg en je zit op een zonnige namiddag, alleen met een boek. Je voelt een enorme verbondenheid met wie weg is, je wacht tot ze terug zijn om te vertellen wat ze hebben meegemaakt. Je bent verbonden met de natuur: laat ons hier drie tenten bouwen en hier blijven.

In de vastentijd moeten we even kijken naar momenten van verbondenheid met de aarde, met God, met alle mensen, die je hebt mogen meemaken. En dat gebeurt zeker niet alle dagen ...

De mensen zijn daar naar op zoek: met een nieuwe auto, met een nieuwe vrouw, met drugs, door te gaan joggen (als een zot).

Maar zijn wij wel klaar om dat geschenk te aanvaarden? Want toen de leerlingen de berg afdaalden, verstonden ze er al niets meer van! Zo'n ervaring is zo diep dat je er niet bestendig kunt mee leven. Die ervaring kan je wel koesteren, wel een plaats geven in je leven.

Pijnlijk is het: de leerlingen verstaan het niet, de leerlingen vallen in slaap of ze vluchten, Jezus sterft in zijn eentje, verlaten.

Wij worden uitgenodigd iets slimmer te zijn dan de leerlingen en samen met anderen te leven.

De bezinning - Lieve leest ze - zet ons terug op het mijnspoor: houdt je er rekening mee als je een nieuwe GSM koopt dat er onrecht, armoede en milieuvervuiling aan kan kleven?

Bid met ons om sterkte voor vrouwen als zuster Maudilia, dank voor alle kinderen die geboren worden en zo een verbinding vormen tussen hemel en aarde. Bid en dank met ons voor die mooie dag, een echte Effatadag, samen met Maudilia in haar Mamtaal. Bid voor een jongen die na de zelfdoding van zijn vader nu ook het afscheid van zijn vertrouwde omgeving moet verwerken.

Dat iemand de ganse Effatagemeenschap dankte voor wat als een openbaring voorkomt: wij zijn vrije mensen! Wij hebben gebeden om mee genomen te worden naar die hoge berg en God te mogen zien op grond van ons geloof.

Zelf kan ik het niet beter zeggen: *“Maar moest ik in Gent wonen (in plaats van in ...), ik kwam hier iedere week!”*

Tom heeft het misschien niet verwacht, maar velen hebben geholpen om alles weer op zijn plaats te zetten, om te vege, om af te wassen en af te drogen ...

10/3: een verjaardagsfeest voor een van mijn talrijke kleinkinderen. Frans C. heeft wat korte notities gemaakt over de Effataviering.

“Guido herinnerde ons aan de verhalen van de vorige zondagen: Jezus die het moeilijk krijgt in de woestijn en de Godservaring op de hoge berg. In de volgende drie zondagen leren we begrijpen waarom Jezus zal gekruisigd worden.

Johannes (Johannes 2, 13-25) leert ons vandaag een andere Jezus kennen, die minstens één keer heel kwaad is geweest, die een zweep maakte en de handelaars en hun vee de tempel uitjoeg.

Maar even onverwacht gaf Jezus een andere duiding aan de tempel. Niet een plaats waar God in opgesloten is. Hij laat zich trouwens niet opsluiten, Hij zoekt ons en wij vinden God in iedere mens. Jezus roept ook ons op om na te gaan wanneer wij met God sjacheren, met God trachten te onderhandelen. Dat klinkt dan zo: *“Als Gij er voor zorgt dat ..., dan zal ik ...”* Jezus roept ons dus op om die handelwijze op te geven en om elke mens te herkennen als tempel van God.

Na de viering heeft Bernadette het vastenproject van Caraes, een NGO van de Broeders van Liefde voorgesteld: *Learn a skill and live your live!*

Bedankt Frans, zo waren wij er ook een beetje bij!

16/3: laatste repetitie voor de concerten, deze keer met instrumenten. Een heus orkest: twee dwarsfluiten, een trompet, een cello, een piano, twee violen, en een trommel. Het wordt indrukwekkend!

17/3: geen Effataviering want het is in Kirchhellen de 6de Ontmoetingsdag voor leken en redemptoristen. Ik ben te ziek om mee te gaan. Vermoedelijk vind ik ergens wel een tekst om over te nemen!

Ja, hoor: hierbij de tekst die Walter Van Wouwe mij vriendelijk ter beschikking stelde:

‘Een grote groep van Effata had zich ingeschreven om de lekendag in Kirchhellen mee te maken. Voor velen van hen was het vroeg opstaan om er tijdig te geraken. Maar de gastvrije ontvangst en de vreugde heel wat tochtgenoten, die op andere plaatsen in de Clemensprovincie gedreven bezig zijn, te ontmoeten, deed deugd. De inspirerende voordracht in de voormiddag over de H. Clemens was voor velen een ontdekking. Ook de stijl waarmee P. Martin dit heeft gebracht heeft Clemens laten herontdekken als een eigentijdse inspiratiebron voor actieve leken, verbonden met de redemptoristen. Het voorstel van de geassocieerdenwerking was aanleiding voor heel wat vragen en boeiende gesprekken. Iedereen is vertrokken met een innerlijk huiswerk. Waar is mijn plaats binnen de grote redemptoristische familie? Hoe wil ik me verder engageren in de toekomst? Het was een boeiende dag met een mooie mengeling van passende bemoediging maar met ook ruimte voor uitdaging en met de uitnodiging om mee te zoeken om de redemptoristische familie gestalte te geven.’

Eerste Effataconcert ‘Op weg naar Pasen’ in de Onze-Lieve-Vrouwkerk van de Oude Bareel te Sint-Amandsberg op 23/3. Een vriendelijke ontvangst, lekkere ‘zoete’ broodjes, een goedgevulde kerk. Om het met Guido te zeggen: wij zingen alsof we een echt koor zijn (om te tonen dat we kunnen als wij willen!), er wordt op los getrompet, op de trommel geslagen, gevedeld op viool en cello en gefloten op dwarsfluit en klarinet, onze solisten doen hun best.

Oudere liederen van Huub Oosterhuis krijgen een nieuwe klank, de Paasvreugde krijgt een frisse vorm: 'O Happy Day!'

5de zondag van de vasten: Effataviering op 24/3. Chris verwelkomt, na een drukke week en een drukke dag, om hier tot rust te komen.

We zijn al heel dicht bij Pasen, want volgende week is het al Palmzondag; daarom vragen we vandaag uitdrukkelijk elkaar en God om vergeving. Wij hebben het gevoel dat onze wereld harder wordt, het wordt moeilijker om over vergeving te spreken, blijkbaar wil men zoveel mogelijk mensen in de gevangenis, met of tegen hun wil! Over een fout spreken we zo lang mogelijk ...

Aan de andere kant: wij doen geen zonde maar wij maken wél fouten! Wij hebben duizend en één manieren om dat te doen wat we in ons hart fout weten te zijn. Daarom vragen we twee keer per jaar om vergeving, want hoe zachter we zijn voor onszelf, hoe scherper we anderen veroordelen, zo met de gedachte: weg ermee, dan hebben we er geen last meer van!

Enkele maanden geleden was 'Koning David' hier en we stelden vast dat het realisme in de Bijbel groot is. Hij schaamt zich niet om fouten aan te geven: hij heeft misbruik gemaakt van zijn macht, hij heeft mensen laten vermoorden als hem dat beter uitkwam. Toch kreeg hij vergeving van God!

Het zoontje van Batseba, de vrouw die hij tegen haar wil tot de zijne gemaakt heeft, sterft. Is dat de straf van God, maar daar kan dat kind toch niets aan doen! De bijbel wil feitelijk zeggen dat de fouten die wij maken ook gevolgen kunnen hebben voor onschuldige mensen, voor kinderen voor kleinkinderen, ... Het is dus niet omdat wijzelf geen last hebben van onze fout dat anderen niet geraakt worden door onze fouten. Nemen we vandaag de tijd om daar over na te denken.

Ook David besepte wat hij uitgespookt had, vandaar psalm 51:

*Wees mij genadig, Gij die genade zijt.
Ik zie het kwaad dat ik heb aangericht.
Tegen uw heiligheid heb ik gezondigd.*

*Bedek mijn zonden, was mij schoon
en ik zal worden wit als sneeuw.
Zend uw geest, dat ik word herschapen.*

Wij hebben het heel stil gemaakt en Guido, Andreas en Gaston hebben ons vrede toegewenst op weg naar Pasen. We kunnen misschien de 'tien woorden van leven' van de joden tot de onze maken en vertalen naar vandaag? Zoeken maar!

Wij hebben gedankt voor de grote vreugde bij de geboorte van een kleinzoon Fons, gebeden voor een kind wiens moeder gestorven is en gebeden voor kinderen die na de bosklassen liever niet naar huis terugkeerden.

Vierde en laatste vormingsavond op 29/3: 'Inspirerend leiderschap voor vrijwilligers in het pastorale werkveld'.

We ronden af met een opmerkelijke grondhouding 7: 'Hou de zaag scherp!' Door jezelf tijd te geven om energie op te doen, door zelfzorg. Soms verschijnen er in deze cursus vreemde beelden: een auto met vier banden als beeld van een gelaagd mensbeeld. Met een lichamelijke component: zorgen voor je gezondheid, met een mentale component: goed denken is goed doen, of hoor je liever: gedachten zijn krachten? Voor de derde band hebben we ons gevoel nodig, hier verschijnt een relationele component: verzorg je relatie(s): heb je vrienden, vriendinnen? De laatste band is een mystieke component, de inspiratie vanuit de ziel, verzorg die, bijvoorbeeld door verstillings, door gebed, door meditatie.

Zo worden wij allemaal een vuur (geen kaars) in het Gentse pastorale landschap.

Tweede Effataconcert in de Sint-Annakerk te Bottelare op 30/3: Guido is éven begeistert, wij, het koor, wat uitgedund door ontstekingen van de luchtwegen allerhande of door gerechtvaardigde afwezigheden. In het orkest ontbreekt de trompet, je kunt niet alles willen, maar we zingen de ziel uit ons lijf en de ziel in het publiek. Zoals Renaat achteraf zegt: dit was een viering! Een viering die een weg is naar Pasen, een rustpunt om zingend te bezinnen.

Om de paasweek netjes te beginnen is er nog vóór Pasen op 31/3 een grote kapelkuis voorzien. Sommigen denken dat we die beter na Pasen kunnen houden, maar de kapel ligt er nu al vuil bij, en bovendien wie doet de Grote Kuis ná Pasen? Gelukkig zijn er voldoende vrijwilligers, zoadat

niet alleen de kapel, maar ook de Taborzaal, de sacristie én het koper blinken als een spiegel, gereed voor de lange paasweek.

Diezelfde dag, 31/3, vieren wij Palmzondag. Heel veel volk, die allemaal door Guido worden verwelkomd. Het is het begin van de Goede Week, met een liturgie die in één stuk doorloopt tot paaszaterdag. Vandaag maken we in het begin van de viering een kruisteken, de zegening sluit dus af op paaszaterdag. Het is een liturgie die bij de mensen aansluit, met twee kleuren: wit voor het feest, rood voor lijden, bloed, martelaren. Wij, mensen hebben dat dubbele in ons: vandaag roepen we 'Hosanna' en 'Halleluja'. Morgen roepen we: 'Kruisig hem!', 'Weg er mee!'.

Vandaag zijn de lezingen heel belangrijk, in mensentaal

Palmzondag,
een dag, warm en koud
rond een man, Jezus genoemd:
'God redt' geheten.

hoe hij, dood en begraven
herkend is en gezien:
de mens naar Gods bedoeling,
de Christus, Zoon van de Eeuwige.

Bij Palmzondag hoort natuurlijk palm, los maar ook door vlijtige handen met een wens op palmkaartjes aangebracht als aandenken aan deze viering.

Palm die gewijd wordt:

Zegen daarom het huis
waar deze palm een ereplaats krijgt,
zegen de drukke wegen
waarlangs hij wordt gezet
tot gemeenschap met Hem die in uw naam
voor vrede en verlossing is gekomen,

De Christusicoon wordt aangebracht en symbolisch in een stenen muur gezet en ondertussen luisteren we naar het begin van het lijdensverhaal uit het evangelie van Matteüs. Het is nog een verhaal van 'Hosanna' en wij vereren die icoon door in de muur, die de Klaagmuur voorstelt, tussen de stenen, kaartjes met roodwit touw met onze vragen aan te brengen.

Het kan niet blijven duren: vreugde wordt droefheid, wit wordt rood, het berkenhouten kruis wordt aangebracht en opgericht, Jesaja spreekt.

Het lijdensverhaal gaat nu verder, met het verhaal van Petrus, de dappere ontkenner, tot de haan driemaal kraait. Wij mediteren: *'Wie waagt zich in de hoek waar de klappen vallen? De geest is gewillig, het vlees is zwak!'*

Het lijdensverhaal, zo bekend en toch weer even pijnlijk, de meditatieteksten: *'Laten wij bidden om staande te blijven!'* *'Hoe kunnen christenen zich van hogerhand laten verplichten om andersdenkenden, anders geaarden buiten te sluiten?'*

Jezus' dood, hopen op een verlossend woord dat niet komt dan van jezelf.

Alle schone schijn is weggevallen
geen fraaie woorden hoeven nog gezegd:
"God mijn God, waarom ik?"

Wat kunnen wij beter doen dan zijn opdracht verder zetten, de palmtak hangt nu aan het kruis, de tafel wordt gedekt, met een tweede omhaling voor het Caraesproject trachten wij mee nood te lenigen. Brood breken, wijn delen met velen.

Zingen: het mooiste lied dat ik ken: *"Gij die de stomgeslagen mond verstaat, ..."*

Bidden over die man op een ezel, de Messias van dienst, die man vol aandacht voor de minst-bedeelden, de zachtste der mensen, binnenrijdend in ons hart?

Het is vakantie, dat komt van 'vacare', vrij vertaald: 'vrijmaken voor God'. De kapel blinkt, dank aan de poetsers. Een drukke week komt op ons af, dan Pasen en dan: rust in Oostduinkerke!

Wouter, dinsdag 3 april 2012